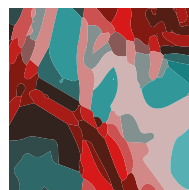
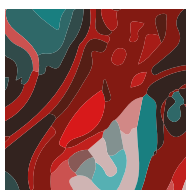

3

ŽURNÁL

PřeMostění 2019

#podivejsezbližka

6. 4. 2019

NEJSEM ZAS TAK VELKÝ EXOT

Seminář pod názvem Hledáme slova vede všestranný umělec Petr Váša, který je nejvíce známý svým fyzickým básnictvím.

Jak byste se identifikoval jako umělec?

Já si myslím, že jsem nejvíce ten fyzický básník. Už když vlezete na pódium a pracujete se slovy, s hlasem, s gestem a s pohybem, přičemž to gesto může být hodně výtvarné. Už jen tahle jednoduchá situace spojuje všechna odvětví umění – literatura, výtvarné umění, hudba a divadlo. Nemám žádnou hierarchii,

kdy bych řekl, co je hlavní a co se k tomu jen připojuje. Vždycky může vlézt něco dopředu a stát se hlavním nebo naopak.

Jak jste se vůbec dostal k vytvoření tohoto pojmu a činnosti?

Už od malička jsem nebyl schopný věnovat se jedné umělecké větvi. Všechno mě to těšilo stejně. Byl jsem obětí teorie, že člověk si má vybrat jen jednu věc a za tou si stát. Zkoušel jsem to, ale prostě mi to nešlo. V jednu dobu jsem dokonce zavrhl kreslení a malování, ale šly na mě sny, ve kterých mě strašili klasici výtvarného umění. To jsem se musel probudit a říct si: nenene, tak to nejde. Začal jsem vymýšlet nějaký obor, který

nenápadně, jednoduše a přirozeně sjednocuje všechny tyto věci. A myslím si, že nejsem zas tak velký exot, protože když se kouknete na děti v předškolním věku, můžete vidět, že všechny dělají všechno a baví je to. Stejně tak i naše předky. Vlastně už od začátku, kdy jsem začal vystupovat, dělal jsem fyzické básnictví ve výtvarné podobě. Což bylo něco mezi figurací a kaligrafií.

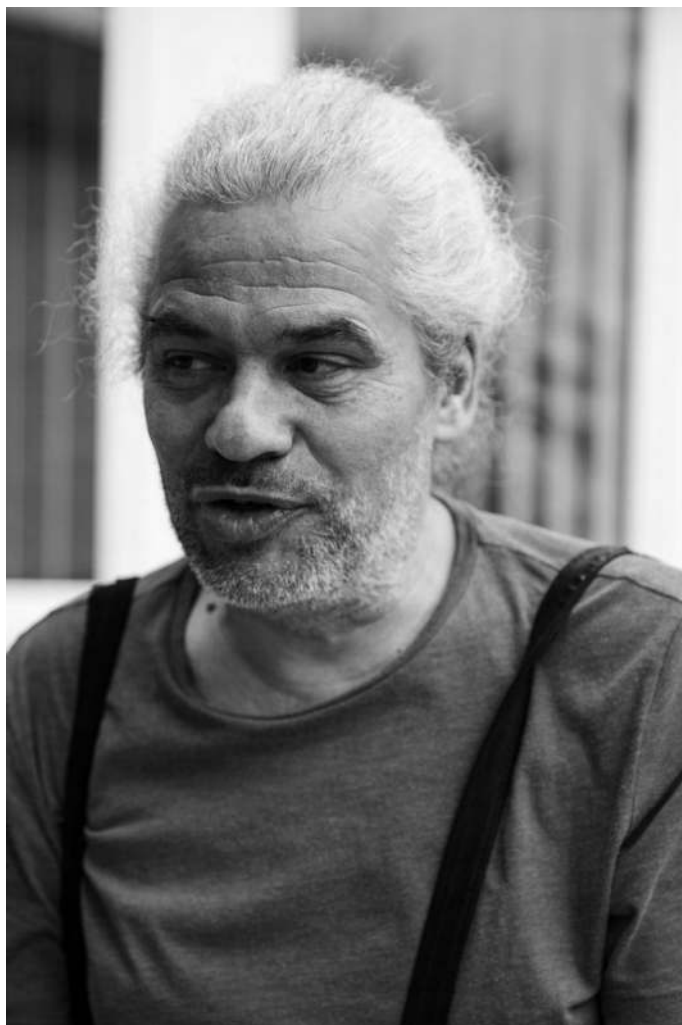
Jak jste přišel k semináři, který tu na festivalu vedete?

Jsem tu v situaci, kterou jsem neměl nikdy jindy v životě. Celé to byl Pavlův vynález, který vznikl mým nápadem ohledně jedné jeho hry (Hra na Zuzanku) a to, že by se mi líbilo ji převést do audia. On s tím souhlasil, ale oplatil mi to tím, že bych měl udělat nějaký audiokurz, což je tento seminář.

Co vidíte, když se podíváte zblízka na svého redaktora?

Vidím energii, která hledá ten pravý způsob, kudy se vydat.

-rk-

MY-TEĎ-TOHLE-TAKHLE-PROTO

Seminář Hledáme slova je produkcí toho, co účastníci, viděli, slyšeli nebo si mysleli 4. 4. 2019 v 10:15 – 11:15 v Mostě. Z toho nakonec vzniknou jednotlivé básně, které se nahrávají ve studiu, kde semináristé tráví většinu času.

Celkově jsem pociťovala velmi příjemnou atmosféru, dosti lenošskou, unavenou, ale zároveň přátelskou a pohodovou. Za celou tu dobu se průběh semináře řešil opravdu okrajově, jelikož jsem přišla ve fázi porady a odpočinku po nahrání prvních – nejsyrovějších textů. Protože byla doba těsně před obědem, dostalo se mi rad na velice zvláštní jídla jako je kaše s křupkami a tatarkou, speciální rolík nebo instantní halušky vytvořené z pytlíkového guláše a brynzy.

„Pozorujeme, posloucháme, přemýšlíme slova.“

„Když člověk jde tím městem, má v hlavě nějakou myšlenku, jak by si on sám představoval, že by to mohlo být. Já jsem třeba potkal 3 zedníky, kteří se hádali, kam položí dlažební kostku. Je výborné to jen tak poslouchat a pak přijdu z původní myšlenky do úplně jiných myšlenkových proudů.“

„Je na tom krásné, že my příběh nevytváříme, ale pouze zprostředkováváme to, co je reálně kolem nás. Takže nemusíme řešit, že jsme se odchýlili od původní myšlenky, kterou jsme měli. Ba naopak je to o to krásnější, když z toho vyjde, co nečekám.“

„Na Petru Vášovi je skvělé to, že nám říká, ať sloužíme textu, který tvoříme. Když jsme přišli s kterýmkoli typem textu, on v něm vždy dokázal najít něco nosného a je ohledně toho moc pozitivní. To se ostatně také projevilo při nahrávání, kdy byl ze všech věcí velice nadšený a vždy je někam posunul.“

Dostalo se mi také ukázek - trailerů k různým textům vzniklým na semináři.

*„Pomáhat a chránit
Pláč
Opravdu zdarma
Lepší alternativa kouření?
Štěně“*

„Píp píp píp píp píp“

*„Dublin
Jojojojojojojojojojojo
Dpdp dpdp“*

*„Dobrý den.
Co vás napadne, když se řekne jaro v Mostě?
Nic.
Bojíš se klacků?
Můžeš řídit mě – já jsem automat.“*

*„Erotic Synek 69
Zdarma
Přijďte k nám“*

*„Opera
Kněževec
Pohoda“*

K PRÁCI S AMATÉRY JSEM PŘIŠEL NÁHODOU

Rozhovor se Šimonem Spišákem, režisérem inspirativního představení My děti ze stanice ZOO

Proč zrovna My děti ze stanice ZOO?

Seriózní odpověď je, že jsme hledali téma, které by mohlo být zajímavé i pro mladší publikum. Ale zároveň jsme nechtěli jen nějaké teenagerské téma. Ani kniha neřeší pouze téma fetišů a celkově společenskou debatu, ale celý background, co se stalo potom. To jsme se snažili do inscenace zakomponovat. Druhá odpověď je, že jsme předtím dělali představení, kde si děvčata zvykla na velké srandičky. Sice jsme dělali Márqueze a vážné věci, ale všechno jsme zpracovávali zábavnou formou. Tak mě napadlo, že je zkusím naučit i něco vážného.

Insceňovali jste převážně klasiku a pak jste zvolna přešli k alternativnímu divadlu. Co bylo tím impulzem?

No, klasiku.. Vždycky to byla víceméně sranda. Dělali jsme Shakespeara, nebo Osm žen, což je vlastně též klasika. Ale vždy to byla odlehčená zpracování. I My děti ze stanice ZOO jsou vlastně trochu odlehčené. To byl druhý silný důvod, že jsme chtěli zkusit něco vážného, vážné téma.

Hrajete v Čechách poprvé?

Víte, že ani nevím? Myslím, že tuto inscenaci ano.

Na Přemostění jste byli doporučeni ze slovenské přehlídky Scénická Žatva. Kolikátou jsme dnes viděli reprízu?

To vůbec nevím.

A hrajete často?

Často. Lidem se tohle líbí, tak nás často zvou. I na přehlídky jako je tato. Hráváme i mimo divadlo. Například jsme hráli v krčmě. Nebo nás pozvali úplně od věci jako komerční představení. Kvůli tomu vlastně nic nového nestíháme zkoušet. Nebo zkoušíme, ale nestíháme.

Jak dlouho u vás trvá zkoušení jedné inscenace?

Tím, že jsme škola, ZUŠka, tak zkoušíme od září do února, března. Loni jsme měli premiéru. Časově je to celkem dost, máme zkoušku jednou za týden.

V programu se dočítám, že soubor se podílel na dramaturgii, scénografii i choreografii kolektivně. Jak probíhá vaše zkoušení? Jak filtrujete nápady?

Nápady filtruji já, jinak by to byly strašné hovadiny (smích). Každý má kopu nápadů a co se nám zdá dobré, tak zkusíme. Necháváme to na tom, co se v průběhu zkoušení vyvine.

Členové souboru předpokládám studují nebo pracují?

Všichni ze souboru studují, někteří jsou ještě na střední, ale většina je na vysoké.

Co se vám vybaví pod pojmem divadelní festival?

Upřímně, za sebe? Tak pivo. Pivo a zábava. Na festivalu většinou potkáte mnoho známých. Já si myslím, že i divadlo je super, na festivalech jsou vidět věci, které jinde neuvidíte. Ale co mám první, je teda pivo.

Jaká je situace amatérského divadla na Slovensku?

Jsem v tom celkem nový. Na ZUŠce jsem teprve chvíli. Myslím si, že amatérské divadlo je na rozcestí. Velmi se řeší forma pře-

hlídek, kategorie, velmi se diskutuje. Každý má jiný názor, jak by to mělo dále vypadat. S financováním, ale hlavně zmiňované kategorie. Jestli míchat, kdo je dorost a kdo už jsou dospělí. Jestli ZUŠky patří do amatérského divadla, nebo jsou speciální kategorie. To se momentálně velmi řeší.

Funguje na Slovensku stejný systém postupových přehlídek jako u nás?

Zatím funguje. To se právě řeší tento rok. Jak by postupové soutěže měly vypadat. Celá forma. Ale funguje to myslím zatím dost podobně jako u vás.

Vnímáte nějaký rozdíl mezi českým a slovenským amatérským divadlem?

Asi ano. Jsou to dost podobné rozdíly jako mezi českým a slovenským divadlem obecně. České (i amatérské) divadlo je víc... Zažijete tu víc zábavy na jevišti. Celkově je české divadlo víc zábavné, český humor a pohled na svět se, myslím, promítá i v amatérském divadle.

Co vás motivuje pro práci s amatéry?

K práci s amatéry jsem přišel náhodou. Chtěl jsem učit. Ještě před tím, než jsem šel studovat režii, jsem chtěl studovat pedagogiku. Potom jsem vystudoval režii a už na to neměl čas. Začal jsem pracovat, ale přesto jsem chtěl učit děti, jen tak. Tím pádem jsem chtěl jít na ZUŠku, ale neměl jsem pedagogickou školu, tudíž jsem nemohl začít učit. Nakonec mi světili načerno dospělý, takže děvčata, kterým tehdy bylo 16-18 let, takže jsem je mohl legálně (sice načerno ve škole) učit.

Studoval jste v Praze na DAMU, spolupracoval jste se souborem Lachende Bestien. Vnímáte nějaký rozdíl mezi děláním divadla v Česku a na Slovensku?

Ne. Já jsem z Prahy odešel, protože pro mě byla velká, trochu jsem se ztrácel. Mám v Praze hodně dobrých kamarádů. Doteď. Lidí, kteří jsou mi velmi blízcí. Ale doma jsem se cítil na Slovensku. V Nitře. Nechtěl jsem jít ani do Bratislavy. Teď sice musím cestovat, ale jsem v Nitře, což jsem chtěl. Asi jsem domácí typ. Proto jsem šel z Prahy.

Když se podíváte zblízka na svého redaktora, co vidíte?

Redaktora? Vidím děvče. To je velmi zvláštní otázka.

-mm-

KOUZLO HRY NÁS VŠECHNY CHYTLO A NEPUSTILO

Rozhovor s Mladivadlem ZUŠ Litoměřice

Jak jste se ke hře dostali?

Asi dva roky nazpět jsme narazili na text jménem „Beauty Manifesto“, který nás hned oslovil. Od té doby, co jsme na něm začali dělat, se osazenstvo několikrát změnilo, takže to, co jste dnes viděli, byla třetí verze. Ta je asi autorská ze všech nejvíce.

Jaká témata v tom sami vidíte?

Myslím si, že na téhle hře je zajímavé právě to, kolik témat v ní můžeme najít. Sami se díváme, jak se vnímání hry liší podle diváků. Starších se dotýká spíše ovlivňování médií, fanatismus, dokonalá rasa, která se až podezřele podobá nacismu. Vrstevníci zase více vnímají honbu za dokonalostí, tlak společnosti a nespokojenost s vlastním tělem. Všechna témata jsou ale silně propojena.

Kdo měl v týmu co na starosti?

U nás se na tohle nehraje. Hru už od začátku průběžně upravujeme a na změnách se domlouváme společně. Ze začátku tam nebyla ani aréna, čáry nebo branky. Teď je to úplně jiný představení.

Říkáte, že už jste se asi třikrát promíchali, někdo odešel někdo přišel. Proč jste se rozhodli pokračovat?

Hra má zvláštní kouzlo a prostě nás všechny rychle chytla. Někomu se líbí téma sci-fi a budoucnosti, jiných se zase dotýká téma selflove. Navíc jsme si to upravili tak, aby to pro nás bylo něčím nové. Například v aréně jsme ještě nehráli.

Když se podíváte na svého redaktora zblízka, co vidíte?

- 1: Léto!
- 2: Na mě působí sympaticky, že nemáte boty. Jste prostě hrozně cool.
- 3: Couple goals.

-mh-

NESROZUMITELNÁ DOKONALOST

Institut dokonalé krásy jako místo, ve kterém konečně vznikne ideální, nová generace. Cenzurovaný svět, v němž je sice všechno správně, ale pod kterým tušíme zvrácenost a podvod. Dnes, ve stále aktuální diskuzi nad právem geneticky modifikovat nenarozené děti, je inscenování utopické myšlenky lidské dokonalosti rozhodně cenné.

Vykreslení umělého světa je naznačeno funkční scénografií a přesně vymezeným a elegantním pohybem po jevišti. Na škodu je ale až monotónní přednes hereček. I kvůli tomu působí prožívané herectví jediného chlapce (povstalec) v inscenaci a Chloé, která temná tajemství Institutu odhalila, neuvěřitelně a nemístně. A jelikož byl samotný divák při vstupu do sálu označen číslem, měl by být držen v napětí, zda-li i jeho nedonutí podstoupit povinnou operaci. To se ovšem neděje, jde spíše o doplněk, protože postupně vyvolávání herci jsou až geometricky rozsazeni do prvních řad. Příchod vyvolal napětí, samotná inscenace už bohužel ne.

Nejsilnější je pro mě poslední obraz, v němž dochází k přípravě na operaci, která má jednotlivé lidi zdokonalit. Připomíná mi totiž obrovský nátlak sociálních sítí, které víc než jakákoliv jiná média vnucují mladým lidem perfektní vzhled a podstrkuje jim pochyby o vlastní jedinečnosti. Pokud by ovšem tohle čtení bylo správné, problémem je, že jako celek postrádá naději pro ty, kteří se režimu (Institutu) nepřizpůsobí; což ostatně na diskusi rozvedla už Jiřina Lhotská.

S přemírou politických narážek, které soubor do textu vložil, mi navíc není jasné, co má být stěžejním sdělením. Honba za lidskou dokonalostí? Nikdy nekončící myšlenka na lákavou utopii dokonalé vyvinutých generací? Snaha vyvinout lidstvo bez vlastního názoru, které může řídit hrstka vyvolených? Nevím, ale moc ráda bych se to od už teď krásných členů litoměřického Mladivadla dozvěděla.

Barbora S.

• „Líbilo se mi, jak chodí po těch čarách.“ • „Úplně to vystihuje dnešní dobu, kdy všichni chtějí vypadat skvěle a nikdo nemůže být svůj.“ • „Čekal jsem, že víc rozvedou ten problém.“ • „Ten konec byl jako blesk z čistého nebe a to je trochu škoda.“ • „Mně přijde vynikající využití čar na zemi k tomu, aby ukázali princip, kdo poslouchá rád, a kdo jde proti.“

JAK / ŠIFRA, KTEROU SE JAPONCŮM NIKDY NEPODAŘILO ROZLUŠTIT

LEVEL: Nedivadelní intůuš

Inscenace s názvem, který bych rozhodně nechtěl lámat do zpravodaje, plakátu či jakékoliv grafiky, nabízí určitý typ vděčné zábavy, která má jasné cílové publikum. Od ajťáků, přes geeky a intůuše až po kohokoliv, kdo nachází zálibu v komiksech, memech, 9gagu a vůbec celém popkulturním světě. Výchozí diská této ne úplně debilní zábavy nabízejí bohatý a bytostně aktuální materiál, který si lze snadno zamilovat – právě díky bezprostřednímu komentáři toho, co se děje kolem nás a to nejen ve světě fikce.

Jeden týpek se formou speed-datingu snaží rozšifrovat, jak funguje komunikace mezi mužem a ženou. Sledem klišoidních stereotypů a základních neporozumění se rodí jakási snaha o vytvoření manuálu, jak zabodovat. To všechno tam v nějakých náznacích je, ale chybí tomu přesnost a pointa. Z jeviště se linou různorodé hlášky a všelijaké hinty, které skutečně vtipnosti nabývají pouze v okamžiku, pokud si tam dosadíte vlastní zkušenost, význam, asociaci něčeho vtipného, co jste už někde viděli. Všem, co se tu říká, rozumím a docela se bavím, ale divadelně je to vyprázdněné. Na takové vtipky mám internet. Řeknu si je s kámošem, ukážu mu je na svém chytrém telefonu. Na divadle ale potřebuju mnohem víc.

Postavy jsou zde pouze věšáky na vtipy a hlášky, které ale nejsou nijak rozehrané, nemají dostatečný background a není naplněn jejich význam. Ve svém původním záměru to vlastně není hloupé, ale je potřeba vymyslet (a realizovat) skutečný inscenační klíč, svébytný divadelní jazyk. Obsah by tak nějak byl, ale kde je forma? Je potřeba dotáhnout situace, přizpůsobit „sitcomové“ a zkratkovité jednání. Jedna věc je vtipy vyprávět a druhá věc je těmi vtipy skutečně bavit. Ne tím, co nutně říkají, ale tím, jak a proč zaznívají.

Lukáš K.

V KAŽDÉM KLUKOVÍ JE TROCHU „NERDA“

Rozhovor s divadlem Jak

Předloha této inscenace je komiks. Jak jste ho objevil?

Režisér: Čtu strašně moc komiksů a tohle bylo v magazínech CREW a když poté soubor hledal nějakou „jednoduchou“ hru, kterou by si mohli nacvičit kdekoli a kdykoli, tak tohle byla jasná volba.

Jaká byla reakce souboru na to, že budou inscenovat komiks?

Soubor: Nejdřív jsme se hodně divili a děsili se, ale pak jsme si uvědomili, že někteří z nás tu předlohu četli před pár lety taky. Hodně velká výhoda je, že se dá velmi jednoduše zpracovat, aniž by se musela nějak víc řešit scéna.

Pro každou ženu jste zvolili jiný druh pití. Podle čeho jste to vybírali?

Režisér: Hledali jsme různé divadelní prvky, kterými bychom jim dodali charakter. Každá má jiný příběh, kostým, a mimo jiné každá má svůj vlastní nápoj.

Ztotožňujete se nějak s hlavním hrdinou?

Soubor: Ne úplně, ale myslím si, že v každém klukovi je trochu toho „nerda“.

Režisér: Já se v něm úplně vidím, sem takovej vyvrhel.

Proč jste zvolili na začátku právě japonskou hudbu? Je to kvůli názvu nebo to má nějaký hlubší smysl?

Režisér: Že je to japonsky, je vlastně jenom náhoda. My jsme hledali něco, co by ze začátku působilo vtipně a triumfálně najednou.

Otázka na dámy ze souboru: šli byste s takovým klukem do kina?

1: Nahned je to můj typ. 2: Mě by přišlo roztomilý, jak vůbec neví, jak se k ženám chovat, takže asi ano. 3: Myslím, že bychom si povídali tak 10 minut a pak bych mu dala košem.

Podívejte se zblízka na svého redaktora. Co vidíte?

Soubor: Vyvrhela.

-55-

• „Sama jsem si několikrát prošla, že si s někým rozumím, a ono to vůbec nevyšlo. To jsem viděla. Viděla jsem v tom několik životních situací, kterou jsem si prožila, nebo mí přátelé.“ • „Mně představení přišlo poměrně krátký. Pořád stejné, akorát se některé věci pořád opakovaly. Jakým způsobem to celé dopadne, jsem si pak byla jistá. Ani to ve mně nevyznělo vtipně. Dokonce jsem tam nenašla nějakou deep pointu. Chápu, o co tam šlo, ale spíš mě to nezaujalo.“ • „Připadá mi že to nemělo takovou energii jako minule“ • „U všeho nehledám hlubokou pointu, hra mě rozesmála a to mi bohatě stačí“

DOUFÁM, ŽE NEJSEM MRCHA

*Rozhovor s herečkou Marií Brázdilovou
a režisérkami Týnou Henigovou a Helenou Plickovou*

Na vás jednu herečku jsou dvě režisérky. Dokážete i přes tuto přesilu prosadit svůj názor?

M. B.: Oni si na mě nedovolí (smích). My mezi sebou nemáme žádné konflikty, jsme takové pohodové.

Také jste čistě ženské trio. Myslíte si, že vaše inscenace postrádá tzv. „mužnou ruku“?

T. H.: Nemyslíme si, divadelní inscenace může být dobrá, i když jí vede čistě ženský nebo naopak mužský tým. Navíc máme technika (smích) a ten nám tam vždycky ten mužský pohled poskytne.

Absolvovaly jste režijní kurz Milana Schejbal. Myslíte si, že vám byl prospěšný? Jak moc?

H. P.: Určitě byl, a moc, protože do té doby jsme si netroufily na nic a tohle je jeden z prvních pokusů. Víme, že jsme si vzaly velmi těžké sousto v podobě divadla jednoho herce.

T. H.: Získaly jsme spoustu zkušeností a pohledů, jak pracovat dál. Byl to rozhodně skvělý kurz, za který strašně děkujeme.

Díky tomu němu jsme si troufily v Kralupech začít dělat divadlo.

H. P.: Stále se ale učíme.

Vaše inscenace je podle knižní předlohy. Jaké?

M. B.: Napsal ji ruský spisovatel žijící na západě, ale zdramatizoval ji Oto Ornest.

Když jsem vaši inscenaci sledoval, přišlo mi, že se hlavní postava zachovala v mnoha situacích ošklivě.

M. B.: Ošklivě je slabý slovo. V určitých věcech se zachovala jako mrcha, ale byl to její život. Ona dělala, všechno proto, aby se měla, líp, než do čeho se narodila.

Když se ohlédnete zpět za svým životem, změnili byste něco?

M. B.: Všichni se shodneme na tom, že každý občas šlápne vedle a s tím už nic neuděláme.

T. H.: Ale doufám, že nejsem mrcha (smích).

Když se podíváte zblízka na svého redaktora. Co vidíte?

M. B.: Mladého kluka.

T. H.: Mladého, sympatického kluka.

SKUTEČNĚ MĚLA HEZKEJ ŽIVOT?

Ještě před samotným začátkem inscenace čekám, že uvidím něco velmi křehkého a krásného. Baví mě, jakou atmosféru na jevišti vyvolávají rekvizity před jejich oživením hereckou akcí. S monodramatem Oty Ornesta podle povídky Ivana Bunina již předem očekávám velký příběh staré ženy a nejspíš nějaké ty slzy v průběhu i na závěr.

Jenže velmi náročné vyprávění o Nastasjině krkolomném životě mě příliš nepohlcuje. Ačkoliv (!) je herecký výkon Marie Brázdilové obdivuhodný, minimum režijních nápadů mi brání s příběhem jít. Vyprávění totiž většinu času zůstává pouhým přeřikáváním děje a skládáním košilí (byť má jejich přítomnost smysl), jenž na hodinový monolog vážně nestačí.

Text by kromě škrtů zasloužil i náznak většího tajemna – což-pak by nás neudrželo ve větším napětí, kdyby příběh nebyl odvyprávěn tak solidně a poctivě, ale zůstaly nám jen náznaky? Silné byly zejména momenty, kdy Naša ledabyly prohazovala nejhorší ze svých prohřešků, které ze své perspektivy samozřejmě nevnímala. Příliš poctivé převyprávění textu škodí jakémukoliv silnějšímu emočnímu zážitku.

Nejvíce mě mrzí, že je z celé inscenace patrné, čeho byl inscenační tým schopný, jen to nedokázal uskutečnit. Samotný závěr, v němž se Naša přiznává k vracejícímu se snu o životě v lásce, opaku reálně odžitého života v honbě za blahobytem, byl pro mě skutečně silný a dojemný. Škoda, že mě takto jemné, přesně adresované a (konečně!) režijně pevně uchopené momenty neprovázely celou dobu.

Barbora S.

-SS-

• „Mně to přišlo hodně smutný příběh o ženě, která vlastně obětovala pocit lásky a štěstí, aby se dostala z chudých poměrů do bohatých.“ • „Na začátku říkala, že měla hezký život, ale mně to tak nepřišlo. Nebo jsem to nepoznal.“ • „Vysálo to ze mě život.“ • „Chápu myšlenku díla, ale forma je pro mě osobně moc klasická.“ • „Když na konci ukázala svoje „dítě“, to mě fakt dostalo.“

SHAKESPEAREM BYCHOM NEPOBAVILI

Rozhovor s Janem Sladkým

Proč jste si vybrali předlohu od Vyskočila, a ne od Shakespeara?

Když se hraje Shakespeare, je to ve verších a ne tolik čitelný. Je to těžký, a rozhodně bychom tím diváky nepobavili. To je na velkou scénu s velkým počtem lidí. Tohle se mi líbilo, protože to byla taková nadsázka. Není to jenom o Shakespeareovi, ale je to i takový náhled do naší doby. My jsme to ještě hodně zkrátili v těch mezikezech.

Jak vzniklo DS Pohoda?

My jsme byli divadelní soubor Vojan, ale dramaturgicky jsme se prostě rozešli. A já jsem si tohle chtěl udělat, jako takový rozlučkový představení. Vybavuju si, že jsem to viděl v roce 1985 na krajský přehlídce v Žatci, kde se mi to hodně líbilo. Text už jsem měl a chtěl ho udělat, jen tak pro srandu. Chytl mě to a lidi taky, protože pořád na to chodí.

Jak je to teď s Vámi a se souborem Vojan? Hrajete někdy spolu?

Helena je stále členka Vojanu. Kdo chce, má možnosti si s námi zahrát. Když jsme soubor založili, chtěli jsme se věnovat veselohrám. S dalšími třemi lidmi z Vojanu zkoušíme Blázinec v prvním poschodí. Mně třeba Dioptrie růžových brýlí od Xindla X dramaturgicky nic neříkají. A do toho jsem s Vojanem jít rozhodně nechtěl. Do toho vůbec nejdu, to je něco mimo mě.

Jak byste popsali svou práci s kuchyňským náčiním?

Náčiní je předepsané a my jsme to dotáhli do většího konce. Tím, že ho máme, jdeme směrem, že to bude kuchyňský názor. Potom tím identifikujeme tu roli. Pokud mám nádoby v ruce, lidé vědí, že jsem král Claudius nebo Polónius. Sice jsme pořád stejně oblečení, ale to nevadí. Když si vezmu vařečku, jsem figura. Takhle to pan Vyskočil prostě uvedl.

Co vidíte, když se podíváte zblízka na svého redaktora?

Vidím mladého kluka, kterému závidím jeho mládí. Oproti nám jste určitě mladej. Mně už pomalu táhne na pětasedmdesát. Řekl bych, že ve vašem věku jsem už byl na vojně.

-mh-

MY JSME TI BLÁZNI...

Zdá se být čirým bláznovstvím pokoušet se inscenovat, nebo lépe řečeno pokoušet se vlastnoručně vymodelovanou kopií adaptovat vysokoilovské principy a jeho nedivadlení. Obzvláště, je-li částečně improvizací forma přetavena v přísnou, ale zato řemeslně poměrně dobře zvládnutou (ačkoliv místy přehrávanou) činohru. Potřebná bezprostřednost je smazána přemírou „důmyslného“ hraní, lacinými vtípkami, aktualizacemi, pokusy o předem naplánovanou komiku v interakci s divákem.

Tento divadelně pseudochoytřej tyjatr (nejen co do naplňování pra-původních významů), který si libuje v nesnesitelné a opakovaně akcentované popisnosti, tetelení se z každé chytřejší větíčky a těšení se na každé příchozí fórek, však dokázal vytvořit prapodivnou atmosféru plnou čiré energie, kterou doposud neměli ani některé výrazně mladší soubory. Tím však má pozitiva končí, protože přemíra herecké stylizace a snaha být setsakramentsky divadelní na úkor neuvědomělé trapnosti znemožňuje jinak pochvalný náhled. Mrzí a sere mě (jak říkával Voskovec), že mne rozesmívala spíše ona trapnost (komičná-tragičnost) herecké karikatury, než skutečnost, gag, pointa. Cením si nasazení a již zmíněné energie, ale posmutněle dodávám, že se bohužel nepotkal záměr s účinkem. A co hůře, chvílemi jsem si připadal jako školáček, kterého tvůrci považují za totálního blbečka, který není schopen vlastního uvažování a potřebuje mít každé hamletovské uprduť nastokrát vysvětlené.

Lukáš K.

... BLÁZNI Z POVOLÁNÍ...

• „Přišlo mi to trochu zvláštní.“ • „Nevím, co si o tom mám myslet.“ • „Myslím si, že to představení má dobrý nápad, ale ještě se na něm musí pracovat.“ • „Vypadalo to jako Shakespeare převedený do novověku.“ • „Přijdu si znásilněn.“ • „Myslím si že Haprdáns jako hra byl založený na osobě pana Vyskočila... bez něho prostě nefunguje chemie ani humor.“

PROGRAM

TRENDY

SOBOTA 6. 4. 2019

14:00 – 15.20 (VELKÝ SÁL)

OPERA ŽATEC – **DOSTIHY**

15:50 – 16.55 (VELKÝ SÁL)

DS FAKOV ZUŠ RAKOVNÍK – **HOTEL INTERCONTINENTAL**

17:10 – 18.10 (MALÝ SÁL)

DISKUSE (OPERA ŽATEC, DS FAKOV ZUŠ RAKOVNÍK)

19:00 – 20.35 (VELKÝ SÁL)

DS TY-JÁ-TR / NAČERNO – **DIVADLO BEZ ZVÍŘAT**

21:15 – 22.00 (VELKÝ SÁL)

DS STOPA – **VELKÉ DIVADLO MALÉHO SVĚTA**

22:30 – 23.30 (MALÝ SÁL)

DISKUSE (DS TY-JÁ-TR NAČERNO, DS STOPA)

NEDĚLE 7. 4. 2019

10:00 – 10.30 (VELKÝ SÁL)

2v1 – **VŠICHNI TADY CHCÍPNEM**

11:00 – 11.20 (VELKÝ SÁL)

TYJÁTR DĚČKO – **JSEM MĚSTO**

12:00 – 13.00 (MALÝ SÁL)

DISKUSE (2v1, TYJÁTR DĚČKO)

13:00 – 14.00

VYHLÁŠENÍ A ZAKONČENÍ FESTIVALU

VÝHERCE

Podívej se na svůj život zblízka...

Jsem obklopen malými lidmi, kteří jsou mnohem větší než já.

Holub

Výherce si může vybrat knihu dle libosti na zdejším baru.

Ivan Vyskočil doporučuje nevyskakovat si.

Mladivadlo doporučuje prodávání členů souboru na orgány.

Lukáš Křížek doporučuje vtipy pro osamělé ajťáky.

Petr Vrabec doporučuje ukončit představení.

Evička Spoustová doporučuje knížku pro autisty Jak sbalit ženu 2.0: Praktická příručka technologie lovu.

Petr Váša doporučuje instantní halušky.

Milan Schejbal doporučuje Martina Pšeničku.

Zdeněk Pohlreich doporučuje Přemostění Toast.

Milan Schejbal doporučuje více tematizovat orgány.

REDAKCE ODPOVÍDÁ

Kdo je nejhezčí z redakce?

Tak jako Polárka září na obloze, tak Sam Starý září u nás v redakci. Pokaždé když ho vidím, mám hned den plný štěstí a lásky.

Milan Hábl

Bude někdy Jana Havlová chodit?

Až se Skálovi narodí syn.

Kdo všechno chodí v Mostě do Školky (kromě Skály)?

Všichni, kdo nemají rádi otáčivou zábavu, Zdenku.

Jste si jisti, že se vám do redakce nedostane robot?

Vy-po-čí-tá-vám pra-vdě-po-do-bnost....

Najdi mi kluka!

Tady jsem! 777591102.

KONTAKTY NA ORGANIZÁTORY

Pavel Skála - 774 162 298, Bára Gréeová - 777 668 693, Jan Dinstpír - 739 020 691

Ústecký kraj

FINANCOVÁNO Z DOTACE POSKYTNUTÉ
STATUTÁRNÍM MĚSTEM MOST

